

ข้อบัญญัติ องค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์

เรื่อง การควบคุมกิจการ การเพาะพันธุ์ การอนุบาล
และการเลี้ยงสุกร พ.ศ.๒๕๖๗

องค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์
อำเภอหนองไทย จังหวัดพิษณุโลก

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ
ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์
เรื่องการควบคุมกิจการ การเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร
พ.ศ.๒๕๖๗

.....

หลักการ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประกอบมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ เพื่อเป็นประโยชน์ในการควบคุมหรือกำกับดูแลสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (กิจการที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง) ต้องการควบคุมในเขตพื้นที่

เหตุผล

เนื่องด้วยองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์ ยังไม่มีข้อบัญญัติ เรื่อง การควบคุมกิจการ การเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร ดังนั้น สมควรกำหนดให้กิจการเลี้ยงสุกรเป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการการเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินการ และมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพหลักเกณฑ์การอนุญาตให้ดำเนินการ การเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร และอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตให้ดำเนินการกิจการการเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร จึงตราข้อบัญญัตินี้

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์
เรื่อง การควบคุมกิจการ การเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร
พ.ศ.๒๕๖๗

.....

โดยเป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์ ว่าด้วยการควบคุมกิจการ การเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์ อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประกอบมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ และมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม องค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์ และนายอำเภอหนองไทย จึงตราข้อบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์ เรื่อง การควบคุมกิจการ การเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๗”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์ ตั้งแต่วันถัดจากวันที่ประกาศ ใช้และเผยแพร่ให้ทราบเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ประกาศ ระเบียบ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วก่อนข้อบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ให้นายกองการบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์ เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มี อำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๕ ในข้อบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสุกร” หมายความว่า การมีสุกรไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษาตลอดจน ให้อาหารเป็นประจำสม่ำเสมอ เพื่อให้สุกรเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“อาคาร” หมายความว่า บ้าน เรือน โรง ร้าน อาคารที่ใช้เป็นสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์นี้

“โรงเรือน” หมายความว่า อาคาร หรือสิ่งปลูกสร้างที่มีหลังคา โดยภายในแบ่งกันเป็นคอกหรือ รูปแบบอื่น สำหรับใช้เพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร

“ส่วนน้ำ” หมายความว่า พื้นที่หรือสถานที่ และให้หมายความรวมถึงบริเวณที่มีลักษณะเป็นบ่อ แอ่ง หรืออ่าง สำหรับให้สุกรแช่น้ำและรองรับสิ่งขับถ่ายจากสุกร

“ของเสีย” หมายความว่า มูลฝอย สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย อากาศเสีย มวลสาร หรือสิ่งอื่นใดอันเกิดจากการ ประกอบกิจการเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร ที่อาจมีผลกระทบต่อสุขภาพหรือเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ซากสุกร สิ่งขับถ่ายจากสุกร กากตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากการจัดการน้ำเสีย

“ผู้ดำเนินกิจการ” หมายความว่า ผู้เป็นเจ้าของ หรือผู้ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินการของ สถานประกอบกิจการ

“ผู้ปฏิบัติงาน” หมายความว่า ผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบกิจการ

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามความในมาตรา ๓๑ เฉพาะกิจการประเภทการเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร

“แมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค” หมายความว่า แมลงหรือสัตว์ และให้หมายความรวมถึงไข่ ตัวอ่อน และดักแด้ของแมลงและสัตว์ที่อาจก่อให้เกิดโรคหรือปัญหาด้านสาธารณสุข

“วิธีการที่เหมาะสม” หมายความว่า วิธีการจัดการต่างๆ ที่จำเป็นต้องใช้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์โดยไม่ก่อให้เกิดปัญหาด้านสาธารณสุข

“พื้นที่การผลิต” หมายความว่า บริเวณของอาคาร สิ่งอำนวยความสะดวกหรือพื้นที่ส่วนต่างๆ ที่ใช้เพื่อการผลิตหรือที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิต

“มลพิษทางเสียง” หมายความว่า สภาวะของเสียงอันเกิดจากการประกอบกิจการ ของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

“มลพิษความสั่นสะเทือน” หมายความว่า สภาวะของความสั่นสะเทือนอันเกิดจากการประกอบกิจการ ของสถานประกอบกิจการ ที่ทำให้เกิดผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัย ของสาธารณชน

“มลพิษทางอากาศ” หมายความว่า สภาวะของอากาศอันเกิดจากการประกอบกิจการ ของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบ หรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

“มลพิษทางน้ำ” หมายความว่า สภาวะของน้ำที่อันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

“ของเสียอันตราย” หมายความว่า มูลฝอย สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย อากาศเสีย มวลสาร หรือสิ่งอื่นใดที่ปนเปื้อนสารพิษอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“วัตถุอันตราย” หมายความว่า วัตถุอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลปอโพธิ์

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลปอโพธิ์

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๖ ให้กิจการ การเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในเขต ราชการส่วนท้องถิ่นนี้

ข้อ ๗ ผู้ดำเนินกิจการการเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วย การควบคุมอาคารมีผลใช้บังคับ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยแล้วแต่กรณี

หมวด ๒

หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินการปฏิบัติ เกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะ
ของสถานที่ที่ใช้ดำเนินการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

ส่วนที่ ๑

สถานที่ประกอบกิจการ

ข้อ ๘ สถานที่ประกอบกิจการต้องจัดให้มีมาตรการควบคุมและป้องกันเหตุรำคาญ หรือผลกระทบที่อาจ
เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามที่ข้อบัญญัตินี้กำหนด

ข้อ ๙ สถานที่ประกอบกิจการต้องมีระยะห่างจากศาสนสถาน โรงพยาบาล สถานศึกษา สถานเลี้ยงเด็ก
สถานดูแลผู้สูงอายุ ผู้ป่วยพักฟื้น หรือผู้พิการ และชุมชน หรือสถานที่อื่นใด ที่ต้องมีการคุ้มครองสุขภาพ
ประชาชน เพื่อป้องกันผลกระทบต่อผู้อยู่อาศัยในบริเวณ ดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรตั้งแต่ ๑๑ - ๒๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า
๕๐ เมตร

(๒) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๒๑ - ๕๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า
๑๐๐ เมตร

(๓) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๕๑ - ๕๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า
๒๐๐ เมตร

(๔) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๕๐๑ - ๕,๐๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อย
กว่า ๑,๐๐๐ เมตร

(๕) สำหรับสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๕,๐๐๑ ตัวขึ้นไป ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า
๒,๐๐๐ เมตร

ในกรณีที่สถานที่ประกอบกิจการใดมีเหตุจำเป็นต้องเพิ่มจำนวนสุกรจนไม่เป็นไปตามวรรคหนึ่งให้ผู้ดำเนินการ
กิจการแจ้งเหตุจำเป็น และจำนวนสุกรที่เพิ่มขึ้นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในระยะเวลาสิบห้าวันนับแต่วันที่
เหตุตามวรรคหนึ่ง และต้องดำเนินการให้จำนวนสุกรเป็นไปตามวรรคหนึ่งภายในระยะเวลาเก้าสิบวัน

ข้อ ๑๐ บริเวณเพาะพันธุ์ อนุบาล และการเลี้ยงสุกร และบริเวณที่กำจัดของเสีย ต้องอยู่ห่างเขตรั้วของ
สถานที่ประกอบกิจการ รวมทั้งต้องมีที่ว่างอันปราศจากหลังคา หรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณนั้นไม่น้อยกว่า
ยี่สิบเมตรทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้ประกอบกิจการรายอื่นและควรมีการปลูก
ต้นไม้ที่มีความสูงและทรงพุ่มที่เหมาะสมสำหรับเป็นแนวป้องกัน เพื่อช่วยลดการแพร่กระจายของมลพิษ เช่น
กลิ่น ฝุ่น ออกสู่ภายนอก

ข้อ ๑๑ ผู้ดำเนินการกิจการต้องควบคุม และป้องกันมิให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญหรืออาจเป็น
อันตรายต่อสุขภาพของผู้ปฏิบัติงาน ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ได้รับผลกระทบตามหลักเกณฑ์ในข้อ ๑๒
ข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔

ส่วนที่ ๒

สุขลักษณะของโรงเรือนและบริเวณโดยรอบ

ข้อ ๑๒ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะของโรงเรือนและบริเวณโดยรอบ

(๑) ลักษณะโรงเรือน ต้องเป็นอาคารที่มีความมั่นคง แข็งแรง อยู่ในสภาพดี ปลอดภัย การระบายอากาศที่ดี อากาศถ่ายเทสะดวก และระบบระบายน้ำเพื่อรวบรวมน้ำเสียไปบำบัดด้วยวิธีการที่เหมาะสม รวมทั้งต้องบำรุงรักษา ทำความสะอาดโรงเรือน ระบบระบายอากาศ และระบบระบายน้ำอย่างสม่ำเสมอ

(๒) พื้นโรงเรือนอยู่ในสภาพดี มีความลาดเอียงเพื่อให้ น้ำไหลลงทางระบายได้สะดวก ดูแลรักษา พื้นโรงเรือนให้แห้งและสะอาด ในกรณีที่พื้นเป็นพื้นคอนกรีต หรือพื้นลักษณะอื่นใดในทำนองเดียวกันต้องเก็บกวาด มูลสุกรและเศษสิ่งตกค้างจากพื้นคอกทุกวัน และล้างทำความสะอาดสม่ำเสมอ

(๓) จัดพื้นที่ดำเนินการเป็นสัดส่วนและเหมาะสม เช่น พื้นที่เพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร พื้นที่จัดเก็บอาหารสุกร ยา วัคซีน พื้นที่ผสมอาหารสุกร พื้นที่ตากมูลสุกร พื้นที่บำบัดหรือกำจัดของเสียรวมทั้งต้องบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่สะอาด สามารถป้องกันกลิ่น ฝุ่น เชื้อโรค แมลงหรือสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคด้วย

(๔) มีพื้นที่เพียงพอในการเลี้ยงสุกรและมีสภาพแวดล้อมภายในโรงเรือนที่เหมาะสมกับจำนวนสุกรสายพันธุ์ ขนาด และอายุของสุกร โดยเฉพาะโรงเรือนเพาะพันธุ์ อนุบาลสุกร และการเลี้ยงสุกร ต้องมีที่ขังหรือคอกกัน เป็นสัดส่วน เหมาะสมกับจำนวนสุกร ไม่ให้สุกรอยู่อย่างแออัด ทั้งนี้ พื้นที่ในการเลี้ยงสุกรต้องเป็นไปตามประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๕) โรงเรือนที่มีส้วมน้ำ ต้องกำจัดสิ่งขับถ่ายจากสุกรและล้างทำความสะอาดทุกวัน

(๖) โรงเรือนที่มีการใช้วัสดุรองพื้น ต้องบำรุงรักษาและเปลี่ยนวัสดุรองพื้นตามระยะเวลาที่เหมาะสม เพื่อป้องกันกลิ่นรบกวน และการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลง หรือสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค

(๗) เมื่อสิ้นสุดการเลี้ยงสุกรในแต่ละรุ่น ให้ทำความสะอาดคอกเพื่อชะล้างมูลสุกรและสิ่งสกปรกที่สะสมอยู่ตามซอกพื้น เพื่อป้องกันกลิ่นรบกวน และมีให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค ทำความสะอาดและฆ่าเชื้อโรงเรือน และอุปกรณ์ก่อนนำสุกรรุ่นใหม่เข้ามาเลี้ยง

ส่วนที่ ๓

หลักเกณฑ์สุขลักษณะเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ วัสดุดิบ และอาหารสุกร

ข้อ ๑๓ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสุขลักษณะเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ วัสดุดิบ และอาหารสุกร

(๑) เครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ เช่น พัดลมระบายอากาศ รวมถึงสวิทช์และสายไฟต่างๆ ต้องติดตั้งหรือจัดเก็บเป็นระเบียบ ปลอดภัย ทำความสะอาดสม่ำเสมอ ตรวจสอบและบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี ใช้งานได้ หากพบการชำรุด ต้องหยุดใช้งานและดำเนินการซ่อมแซมแก้ไข พร้อมทั้งจัดให้มีป้ายห้ามใช้

(๒) ทำความสะอาดภาชนะ อุปกรณ์ให้อาหารและน้ำสุกร เป็นประจำ

(๓) จัดเก็บวัสดุดิบ และอาหารเลี้ยงสุกรที่มิดชิด สามารถป้องกันแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค และป้องกันการเสื่อมสภาพ เพื่อลดกลิ่นรบกวน

ส่วนที่ ๔

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจัดการของเสียที่เกิดจากการประกอบกิจการ

ข้อ ๑๔ การจัดการของเสียที่เกิดจากการประกอบกิจการ

(๑) การจัดการมูลฝอย

(ก) มูลฝอยต้องจัดให้มีภาชนะรองรับที่เพียงพอและถูกหลักสุขาภิบาล คัดแยกมูลฝอยทั่วไป มูลฝอยที่เป็นพิษหรืออันตรายจากชุมชน เช่น วัสดุมีคม เข็มฉีดยา ยาเสื่อมสภาพ ภาชนะบรรจุสารเคมี และนำไปกำจัดด้วยวิธีการที่เหมาะสม และเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(ข) การจัดการมูลสุกร ให้รวบรวมและบำบัดด้วยวิธีการตาก หมัก ระบบแก๊สชีวภาพหรือวิธีการอื่นใดที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ทั้งนี้ ต้องมีระบบ วิธีการ หรือมีโครงสร้างที่สามารถป้องกันกลิ่นรบกวน และมีให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคได้

(ค) การจัดการซากสุกรต้องใช้วิธีที่ถูกสุขลักษณะ เพื่อลดการแพร่กระจายของเชื้อโรคไม่ให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค และไม่เกิดปัญหามลพิษต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม ดังต่อไปนี้

๑) วิธีการฝัง ต้องมีพื้นที่เพียงพอ อยู่ในบริเวณน้ำท่วมไม่ถึง และห่างจากแหล่งน้ำ ให้ฝังไว้ใต้ระดับผิวดินไม่น้อยกว่าห้าสิบเซนติเมตร โรยปูนขาวหรือราดด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อแล้วกลบหลุมและคลุมดินให้แน่น เหนือระดับผิวดินไม่น้อยกว่าห้าสิบเซนติเมตร เพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์ไปคุ้ยเขี่ย

๒) วิธีการเผา ให้ทำในบริเวณที่เหมาะสมและเผาซากจนหมด ตามประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๓) วิธีการทิ้งในบ่อทิ้งซากของสถานประกอบกิจการ ต้องถูกสุขลักษณะ โดยต้องกำจัดซากสุกรในบ่อที่ปิดมิดชิด และมีประสิทธิภาพสามารถป้องกันกลิ่น แมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคได้

๔) วิธีการอื่นใดให้เป็นไปตามแนวปฏิบัติที่ราชการกำหนดและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(ง) กรณีสุกรป่วยหรือตายโดยไม่ทราบสาเหตุ สุกรเป็นโรคระบาด หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคระบาด ต้องมีการจัดการซากสุกรให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๒) การจัดการมลพิษ

(ก) ทำความสะอาดตัวสุกร คอกสุกร และรางให้อาหาร มิให้เกิดการสะสมของน้ำปัสสาวะ มูลสุกร และเศษอาหาร เพื่อลดปัญหากลิ่นรบกวน

(ข) จัดให้มีและบำรุงรักษาท่อ รางระบายน้ำเสีย หรือน้ำทิ้งให้อยู่ในสภาพดี ใช้งานได้สะอาด ปราศจากน้ำขัง และการสะสมของมูลสุกรหรือกากตะกอน เพื่อป้องกันกลิ่นรบกวนและการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค

(ค) การบำบัด หรือการปรับปรุงคุณภาพน้ำเสียจากการประกอบกิจการ ให้ดำเนินการโดยวิธีการที่มีประสิทธิภาพ เพียงพอ สามารถรองรับปริมาณน้ำเสียและบำบัดน้ำเสียที่เกิดขึ้นได้ก่อนระบายสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่ภายนอก หรือนำกลับมาใช้ประโยชน์ภายในสถานประกอบกิจการ

ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพน้ำทิ้งตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกรณีสถานประกอบกิจการไม่เข้าข่ายบังคับตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ หรือกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ผู้ดำเนินการต้องมีมาตรการจัดการน้ำเสียเบื้องต้น เช่น บ่อเกรอะ บ่อซึม ที่มีขนาดเหมาะสมและเพียงพอต่อปริมาณความสกปรกที่เกิดขึ้นก่อนระบายสู่ภายนอก

(ง) การจัดการกากตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากการจัดการน้ำเสียต้องรวบรวมและกำจัดหรือนำไปใช้ประโยชน์ด้วยวิธีการที่เหมาะสม โดยไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ หรือก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง

(จ) มาตรการลดกลิ่นอันเกิดจากการประกอบกิจการด้วยวิธีที่เหมาะสม ทั้งนี้ ต้องไม่เกินค่ามาตรฐานความเข้มข้นของอากาศเสียที่ปล่อยทิ้งจากสถานประกอบกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(ฉ) มาตรการควบคุมระดับเสียงในสถานประกอบกิจการต้องดำเนินการมิให้มีระดับเสียงเกินกว่าที่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนด

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่ศาสนสถาน โรงพยาบาล สถานศึกษา สถานเลี้ยงเด็ก สถานดูแลผู้สูงอายุ ผู้ป่วยพักฟื้น หรือผู้พิการ และชุมชน หรือสถานที่อื่นใด ที่ต้องมีการคุ้มครองสุขภาพประชาชน เข้ามาตั้งอยู่ใกล้กับสถานประกอบกิจการตามข้อบัญญัตินี้ เป็นเหตุให้สถานประกอบกิจการ มีระยะห่างไม่เป็นไปตามข้อ ๙ ให้สถานประกอบกิจการนั้นจัดให้มีมาตรการป้องกันเหตุรำคาญหรือผลกระทบต่อสุขภาพที่อาจเกิดขึ้น และให้ประกอบกิจการตามเดิมต่อไปได้

ข้อ ๑๖ สถานประกอบกิจการที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการก่อนวันที่ข้อบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ ให้ประกอบกิจการตามเดิมต่อไปได้ โดยไม่ต้องปฏิบัติตามข้อ ๙ และข้อ ๑๐ แต่ต้องจัดให้มีมาตรการป้องกันเหตุรำคาญหรือผลกระทบต่อสุขภาพที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงอย่างมีประสิทธิภาพโดยให้นำความในข้อ ๑๑ ข้อ ๑๒ ข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

สถานประกอบกิจการตามวรรคหนึ่ง ห้ามมิให้เพิ่มจำนวนสุกรมากกว่าที่มีอยู่เดิม เว้นแต่กรณีมีเหตุจำเป็นให้นำความในข้อ ๕ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ส่วนที่ ๕

การป้องกันและกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคในสถานประกอบกิจการ

ข้อ ๑๗ ให้ผู้ดำเนินการกิจการสถานประกอบกิจการดำเนินการป้องกัน และกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคเป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) หลักเกณฑ์เกี่ยวกับสถานที่ตั้งและอาคารสถานประกอบกิจการ ผู้ดำเนินการกิจการต้องมีการจัดการให้ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์ ดังนี้

(ก) สถานที่ตั้งของสถานประกอบกิจการควรอยู่ห่างจากแหล่งที่อาจเป็นแหล่งอาหาร แหล่งอาศัย และแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค เช่น แหล่งมูลฝอย แหล่งน้ำท่วมขังหรือมีมาตรการป้องกันและกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคอย่างมีประสิทธิภาพ

(ข) ออกแบบอาคารให้มีมาตรการป้องกันด้านโครงสร้างอาคาร การระบายน้ำเสียหรือน้ำทิ้ง และการระบายอากาศ โดยให้คำนึงถึงการป้องกันการเข้าอยู่อาศัยและการเข้าออกของแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค หรือมีมาตรการป้องกันกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคอย่างมีประสิทธิภาพ

(ค) ดูแล บำรุงรักษาพื้น ผืนง เพดาน และสภาพแวดล้อมภายในสถานประกอบกิจการ ให้สะอาด อยู่ในสภาพดี มิให้เป็นที่อยู่อาศัย แหล่งเพาะพันธุ์และมีทางเข้าออกของแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค

(ง) ตรวจสอบและทำความสะอาดพื้นที่อาคารหรือบริเวณที่อาจเป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคอย่างสม่ำเสมอ

ส่วนที่ ๖

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับกระบวนการผลิตและเครื่องมือ เครื่องใช้ ผู้ดำเนินการกิจการต้องมีการจัดการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

ข้อ ๑๘ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับกระบวนการผลิตและเครื่องมือ เครื่องใช้ ผู้ดำเนินการกิจการต้องมีการจัดการให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ ดังนี้

(ก) พื้นที่การผลิต พื้นที่จัดเก็บวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์ ต้องสะอาด และบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี

(ข) จัดเก็บวัตถุดิบ ผลิตภัณฑ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ ภาชนะ และอุปกรณ์ต่างๆ ทั้งที่ใช้งานและที่ไม่ได้ใช้งาน ให้เป็นระเบียบ เป็นหมวดหมู่ มิให้เป็นแหล่งอาหาร แหล่งอาศัย และแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค

(ค) วัตถุดิบ ผลิตภัณฑ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ ภาชนะ และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ไม่จำเป็นต้องใช้งานหรือไม่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิต ไม่ให้เก็บสะสมไว้ในพื้นที่การผลิตเพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งอาหาร แหล่งอาศัย และแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค

(ง) ตรวจตราทางเข้าออกของแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคอย่างสม่ำเสมอโดยเฉพาะพื้นที่การผลิต พื้นที่จัดเก็บวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์

(จ) ติดตั้งป้ายเตือนหรือเขตห้ามนำสัตว์เลี้ยงเข้าไปในบริเวณส่วนการผลิต

ส่วนที่ ๗

หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสุขาภิบาล ผู้ดำเนินการกิจการต้องมีการจัดการสุขาภิบาลที่ถูกสุขลักษณะ

ข้อ ๑๙ หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการสุขาภิบาล ผู้ดำเนินการกิจการต้องมีการจัดการสุขาภิบาลที่ถูกสุขลักษณะ ดังนี้

(ก) รางหรือท่อระบายน้ำเสียและน้ำทิ้งภายในสถานประกอบกิจการต้องระบายได้ดี และไม่มีเศษอาหารตกค้างเพื่อมิให้เป็นแหล่งอาหารของแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค กรณีมีบ่อตกไขมันต้องมีการตกไขมันด้วย

(ข) มีการจัดการมูลฝอยที่ถูกหลักสุขาภิบาล จัดเก็บรวบรวมมูลฝอยในภาชนะรองรับที่ปิดมิดชิด ไม่รั่วซึม ภาชนะรองรับมูลฝอยเพียงพอกับปริมาณมูลฝอย ทำความสะอาดภาชนะรองรับมูลฝอยและบริเวณ ที่เก็บภาชนะอยู่เสมอ รวมทั้งนำไปกำจัดอย่างถูกสุขลักษณะ ดูแลมิให้มูลฝอยตกค้างจนอาจเป็นแหล่งอาหาร แหล่งอาศัย และแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค

(ค) สถานประกอบกิจการที่มีโรงอาหารหรือห้องครัว หรือมีการเสิร์ฟอาหาร ต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามหลักสุขาภิบาลอาหาร ตรวจสอบ จัดเก็บวัตถุดิบที่ใช้ในการปรุงประกอบอาหารมิให้มีการปนเปื้อนจากแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค และมีมาตรการป้องกันอาหารที่ผลิตเสร็จแล้วมิให้เป็นแหล่งอาหาร แหล่งอาศัย และแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค

(ง) พื้น ผนัง โรงเรือนเลี้ยงสัตว์แบบปิด ต้องสะอาดไม่มีช่องโหว่หรือรูที่อาจเป็นทางเข้าออกของแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค หรือมีมาตรการป้องกันด้านอาคาร มิให้แมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคเข้ามาในอาคาร ทั้งนี้ รางหรือท่อระบายน้ำเสียต้องมีตะแกรงป้องกันด้วย

ส่วนที่ ๘

หลักเกณฑ์ในการป้องกัน และกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค

ข้อ ๒๐ หลักเกณฑ์ในการป้องกัน และกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค ผู้ดำเนินการต้องตรวจสอบแมลง และสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคในสถานประกอบกิจการอย่างสม่ำเสมอ กรณีที่พบแมลง และสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค หรือร่องรอยให้ดำเนินการกำจัดด้วยวิธีการ ดังนี้

(ก) กรณีใช้สารเคมีป้องกันและกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค ต้องใช้วิธีการที่เหมาะสม ถูกสุขลักษณะ และปลอดภัยต่อบุคลากรทั้งภายในสถานประกอบกิจการและประชาชนโดยรอบ รวมทั้งต้องไม่ให้เป็นอันตรายตูดิบบและผลิตภัณฑ์ไม่ว่าในขณะใช้งานหรือเก็บ ทั้งนี้ การใช้สารเคมีต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(ข) กรณีการป้องกันและกำจัดโดยใช้วิธีกลหรือไฟฟ้า เช่น การใช้กับดักแสงไฟ กับดักหนู ต้องมีการปฏิบัติที่ดี สะอาด และปลอดภัย

(ค) กรณีการป้องกันและกำจัดโดยใช้วิธีชีวภาพ ต้องเป็นวิธีการที่สะอาด ปลอดภัย มีประสิทธิภาพ ต่อการกำจัดแมลงและสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรค และไม่ส่งผลกระทบต่อประชาชนโดยรอบ

หมวด ๓

ใบอนุญาต

ข้อ ๒๑ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ในการออกใบอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติ เพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อบัญญัตินี้ก็ได้ ใบอนุญาตให้ใช้ได้สำหรับกิจการประเภทเดียวและสำหรับสถานที่แห่งเดียว

ข้อ ๒๒ ผู้ใดประสงค์จะเป็นผู้ดำเนินการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นในลักษณะที่เป็นการค้า จะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายข้อบัญญัตินี้ พร้อมกับแสดงเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้

- (๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน
- (๒) สำเนาเอกสารสิทธิของสถานประกอบกิจการ (ที่ดิน/อาคาร/ยานพาหะ)
- (๓) หนังสือยินยอมรับกำจัดจากสถานประกอบกิจการกำจัดสิ่งปฏิกูล (กรณีที่ส่งไปกำจัดที่อื่น)
- (๔) หนังสือให้ความเห็นชอบการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (กรณีที่กฎหมายกำหนด)
- (๕) หลักฐานการรับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนได้เสีย ฉบับจริง (กรณีที่กฎหมายกำหนด)
- (๖) ใบมอบอำนาจ (กรณีที่มีการมอบอำนาจ)
- (๗) หลักฐานอื่นที่จำเป็น

ข้อ ๒๓ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้งครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณายังไม่แล้วเสร็จ ให้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ยื่นคำขอทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าทุกเจ็ดวันจนกว่าจะพิจารณาแล้วเสร็จ พร้อมสำเนาแจ้ง ก.พ.ร. ทราบทุกครั้ง

ให้ผู้ประกอบกิจการในตำบลบ่อโพธิ์ แจ้งข้อมูลหากมีการเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกรให้องค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์ทราบก่อนดำเนินการนำสุกรมาเลี้ยง

ข้อ ๒๔ ผู้ได้รับอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวัน (หรือตามที่เห็นสมควร) นับแต่วันที่รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว

ข้อ ๒๕ บรรดาใบอนุญาตที่ออกให้ตามข้อบัญญัตินี้ให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น

ข้อ ๒๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตที่ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ดำเนินการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่เกินเก้าสิบวันก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมชำระค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้ ทั้งนี้ อัตราค่าธรรมเนียมให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ หรือตามข้อบัญญัติว่าด้วยอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินกิจการตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข และให้เจ้าพนักงานผู้รับผิดชอบออกตรวจภายในพื้นที่สถานประกอบกิจการ พร้อมบันทึกการปรับปรุงแก้ไข ก่อนออกใบอนุญาตทุกครั้ง

ในกรณียื่นต่อขอใบอนุญาตหลังจากใบอนุญาตหมดอายุเกินวันเวลาที่กำหนดไว้ ต้องทำการขอใบอนุญาตใหม่ตั้งแต่กระบวนการแรกของการขอใบอนุญาตทั้งหมด

ข้อ ๒๗ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามข้อบัญญัตินี้ ต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หรือแสดงใบอนุญาตโดยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์ ตามประกาศกรมอนามัย เรื่อง วิธีการแสดงใบอนุญาต และหนังสือรับรองการแจ้งโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๖๖

ข้อ ๒๘ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาต ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหาย ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๒๙ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตตามข้อบัญญัตินี้ ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๓๐ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามข้อบัญญัตินี้ และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๓๑ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึง หรือวันปิดคำสั่ง แล้วแต่กรณี

ข้อ ๓๒ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงโทษเพิกถอนใบอนุญาต

หมวด ๔

ค่าธรรมเนียมและค่าปรับ

ข้อ ๓๓ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายข้อบัญญัตินี้ในวันที่ได้รับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นกรณีขอรับใบอนุญาตครั้งแรก หรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นกรณีขอต่ออายุใบอนุญาต ตลอดเวลาที่ยังดำเนินกิจการนั้น ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนดให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินกิจการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินกิจการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๓๔ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๓๕ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๘

(นายบรรณันท์ ทองพนา)
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียมทำข้อบัญญัติ องค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์
เรื่อง การควบคุมกิจการ การเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร พ.ศ.๒๕๖๗

ประเภทกิจการ	ค่าธรรมเนียมต่อปี (บาท)
การเลี้ยงสุกร	
๑) ตั้งแต่ ๑-๑๐ ตัว	ยกเว้นค่าธรรมเนียม แต่ต้องแจ้งขออนุญาตการควบคุมกิจการ การเพาะพันธุ์ การอนุบาล และการเลี้ยงสุกร ให้องค์การบริหารส่วนตำบลบ่อโพธิ์ทราบ
๒) ตั้งแต่ ๑๑- ๒๐ ตัว	๒๐๐
๓) ตั้งแต่ ๒๑-๕๐ ตัว	๓๐๐
๔) ตั้งแต่ ๕๑-๕๐๐ ตัว	๕๐๐
๕) ตั้งแต่ ๕๐๑-๕,๐๐๐ ตัว	๑,๐๐๐
๖) ตั้งแต่ ๕,๐๐๑ ตัวขึ้นไป	๒,๐๐๐